

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 29 kwietnia 2013 r.

DOLiS/DEC-494/13/26812,26814

dot.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 25 ust. 1 i art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pani A.S., reprezentowanej przez radcę prawnego Ł.S., oraz R. Sp. z o.o., reprezentowanej przez adwokata S.J., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 17 grudnia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1247/12/76129,76132) nakazującą R. spełnienie wobec Pani A.S. obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, nakazującą R. spełnienie wobec Pani A.S. obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 poprzez poinformowanie jej, w jaki sposób i w jakim celu Spółka pozyskała jej dane osobowe oraz w jakim celu i zakresie dane te przetwarza, a w pozostałym zakresie odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pani A.S., reprezentowanej przez radcę prawnego Ł.S., na przetwarzanie jej danych osobowych przez R. Sp. z o.o., reprezentowanej przez adwokata S.J.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W dniu [...] do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani A.S., zwanej dalej także Skarżącą, na przetwarzanie jej danych osobowych przez R. z o.o., zwaną dalej także Spółką. Ze skargi wynika, że Pani A.S. zarzuca Spółce naruszenie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej też ustawą, przez bezprawne pozyskanie jej danych osobowych i wykorzystanie ich do sformułowania skierowanych do niej ofert wykupu przez Spółkę należących do Skarżacej akcji W. S.A. Skarżąca wniosła o „nakazanie przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie danych osobowych Skarżącej, w tym jej imienia, nazwiska oraz adresu, przechowywanych i przetwarzanych przez spółkę R. Sp. z o.o. oraz prezesa jej zarządu, pana J.K.”.

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Pismami z dnia [...], [...] oraz [...] R. Sp. z o.o. skierowała do Pani A.S. oferty kupna należących do niej akcji W. S.A. W tych pismach zawarte są dane osobowe Skarżącej w zakresie jej imienia, nazwiska oraz adresu zamieszkania (kopie pism w aktach sprawy).
2. W wyjaśnieniach złożonych Generalnemu Inspektorowi pełnomocnik Spółki podał, że R. Sp. z o.o. aktualnie nie przetwarza danych osobowych Skarżącej, a odnosząc się do źródła pozyskania jej danych w celu kierowania do niej w przeszłości ofert wykupu należących do niej akcji W. S.A., podniósł, że „dane osobowe A.S. są powszechnie dostępne w Krajowym Rejestrze Sądowym z uwagi na fakt, że jest ona akcjonariuszem spółki W. S.A.”. Podkreślono: „W niniejszej sytuacji wchodzi w grę szczegółowe przepisy prawa wobec ustawy o ochronie danych osobowych. Chodzi o przepisy Kodeksu spółek handlowych: art. 318, art. 320, art. 313 i art. 304, oraz o przepisy ustawy o krajowym rejestrze sądowym: art. 8, art. 9 i art. 10. Powyżej wskazane artykuły wskazują jakie dane ma zawierać wniosek o rejestrację spółki akcyjnej. Ponadto zgodnie z cytowanymi przepisami ustawy o KRS, każda spółka ma założone odrębne akta. Rejestr jest jawny (art. 8) i każdy ma prawo przeglądać akta rejestrowe (art. 10). Wobec powyższego dane skarżącej są jawne. Funkcjonowanie w obrocie prawnym przepisów zakładających jawność wpisów dokonywanych w rejestrach i jawność akt rejestrowych prowadzonych przez KRS skutkuje jawnością danych osobowych podmiotów tam wpisanych”. Precyzując złożone wyjaśnienia, pełnomocnik R. Sp. z o.o. podał, że dane Skarżącej zostały przez Spółkę pozyskane ze s. [...] aktu notarialnego zawiązującego W. S.A. z dnia [...] znajdującego się w aktach tego pomiotu w Krajowym Rejestrze Sądowym (kopia ww. strony ww. aktu notarialnego, na której pod pozycją [...] widnieją imię, nazwisko i adres zamieszkania Skarżącej, znajduje się w aktach sprawy).
3. W celu zweryfikowania wyjaśnień pełnomocnika Spółki Generalny Inspektor zwrócił się do Sądu Rejonowego dla W. o wskazanie, czy w aktach KRS dotyczących W. S.A. znajduje się powołany przez Spółkę akt notarialny i czy złożona przez pełnomocnika Spółki kopia strony [...] jest kopią jego fragmentu. W odpowiedzi ww. Sąd wskazał: „w aktach rejestrowych podmiotu: W., dokładnie w tomie [...], karta [...] verte, znajduje się strona [...] aktu notarialnego z [...] Repertorium [...] numer [...] aktu zawiązania spółki akcyjnej, której kserokopia została dołączona do pisma. W akcie zawiązania spółki W. S.A. w § 5 jej statutu jako jeden z założycieli spółki została wymieniona Pani A.S.”. Jak wynika z załączonej kopii, poza imieniem i nazwiskiem Pani A.S. na stronie [...] ww. aktu notarialnego znajduje się też jej adres ([...]), którym Spółka posłużyła się kierując do Skarżącej oferty zakupu należących do niej akcji.
4. Przedmiot działalności R. Sp. z o.o. stanowi m.in. działalność holdingów finansowych, która wg Polskiej Klasyfikacji Działalności PKD obejmuje działalność spółek holdingowych, które poprzez posiadanie odpowiednich udziałów (akcji) w innych spółkach (spółkach zależnych) zapewniają sobie nad nimi kontrolę, z wyłączeniem zarządzania nimi (odpis aktualny z Krajowego Rejestru Przedsiębiorców dotyczący Spółki - w aktach sprawy).

W dniach [...] do Biura GIODO wpłynęły pisma pełnomocnika Skarżącej z dnia [...] o tej samej treści, w których wskazał on: „podtrzymuję w całości skargę, złożoną przez moją mocodawczynię w niniejszej sprawie oraz złożony przez nią wniosek o nakazanie przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie danych osobowych Skarżącej, w tym jej imienia, nazwiska oraz adresu, przechowywanych i przetwarzanych przez spółkę R. Sp. z o.o. oraz prezesa jej zarządu, Pana J.K.”. W dalszej części tych pism, określonej przez pełnomocnika Skarżącej jako „Stanowisko co do zebranego w sprawie materiału dowodowego”, wyraził on stanowisko swojej mocodawczyni odnośnie do zarzutów, które

nie były przedmiotem wniesionej przez nią skargi, dlatego zebrany w sprawie materiał dowodowy się do nich nie odnosił.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor wydał decyzję administracyjną z dnia 7 grudnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1033/11/59396,59399), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku. Decyzja rozstrzygała jedynie w zakresie objętym skargą Pani A.S. z dnia [...].

W ustawowym terminie pełnomocnik Skarżącej wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy. Ww. decyzji zarzucił naruszenie:

- 1) art. 23 ustawy „poprzez błędną jego wykładnię, wskazującą, że przedmiot działalności R. Sp. z o.o. (...) dotyczący działalności spółek holdingowych (...) stanowi o tym, że pozyskanie danych osobowych Skarżącej dokonane zostało dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez tę spółkę (...)”,
- 2) art. 25 ustawy „poprzez jego niezastosowanie, a mianowicie nie wzięcie pod uwagę faktu, że R. zobowiązana była do przekazania Skarżącej informacji, o których jest mowa w tym przepisie”,
- 3) art. 32 ustawy „poprzez jego niezastosowanie, a w szczególności poprzez niewzięcie pod uwagę faktu, że wymienione w tym przepisie prawa przysługiwały Skarżącej jako osobie, której dane osobowe były przetwarzane przez R., nawet jeśli należałoby je uznać za powszechnie dostępne (...)”,
- 4) art. 43 ust. 1 pkt 9 ustawy poprzez uznanie danych osobowych zawartych w aktach notarialnych pozostających w aktach rejestrowych Spółki za dane powszechnie dostępne i „błędne zastosowanie (polegające na tym, że wobec powyższego baza danych je zawierająca nie podlega obowiązkowi rejestracji w GIODO”,
- 5) art. 18, art. 49 i 54 w zw. z art. 19 ustawy poprzez ich niezastosowanie.

Ponieważ ww. zarzuty wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wykraczały poza zakres objęty decyzją z dnia 7 grudnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1033/11/59396,59399), a w znacznej części ww. wniosek pokrywał się z zarzutami podniesionymi przez pełnomocnika Skarżącej w jego pismach z dnia [...], Generalny Inspektor pismem z dnia [...] ([...]) zwrócił się do pełnomocnika Skarżącej o wskazanie, czy wolą jego mocodawcy było rozszerzenie wniesionej przez nią skargi o zarzuty opisane w części tych pism określonych przez pełnomocnika Skarżącej jako „Stanowisko co do zebranego w sprawie materiału dowodowego”.

W piśmie z dnia [...] pełnomocnik Skarżącej oświadczył, że „zamiarem Skarżącej – Pani A.S. – było rozszerzenie, w treści pism z dnia [...], zarzutów złożonej przez nią pierwotnie skargi, o dodatkowe zarzuty naruszenia przez R. sp. z o.o. oraz prezesa zarządu tej spółki Pana J.K. następujących przepisów ustawy o ochronie danych osobowych: 1. art. 23 – poprzez przetwarzanie danych osobowych Skarżącej bez jej zgody i bez spełnienia innych wymaganych tym przepisem przesłanek dopuszczalności przetwarzan[i]a jej danych osobowych, 2. art. 25 ust. 1 – poprzez nieprzekazanie Skarżącej informacji, o których mowa w tym przepisie pomimo zaistnienia takiego obowiązku w związku z pozyskaniem danych osobowych Skarżącej z innego źródła niż od niej samej. W imieniu Skarżącej wnoszę o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego oraz dowodowego w zakresie stwierdzenia naruszenia powyższych przepisów ustawy o ochronie danych osobowych”.

Wobec powyższego stanowiska Skarżącej Generalny Inspektor decyzją administracyjną z dnia 20 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-236/12/17696,17703) uchylił w całości zaskarżoną decyzję organu z dnia 7 grudnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1033/11/59396,59399). GIODO stwierdził, że przeprowadzone w sprawie postępowanie wyjaśniające zakończone ww. decyzją z dnia 7 grudnia 2011 r. ukierunkowane było na ustalenie źródła i podstawy prawnej pozyskania oraz przetwarzania danych osobowych Skarżącej przez R. Sp. z o.o., czyli na wyjaśnienie twierdzeń

zawartych w jej skardze z dnia [...]. Tymczasem przed wydaniem ww. orzeczenia pełnomocnik Skarżącej pismami z dnia [...] rozszerzył jej skargę o opisane w nich zarzuty. Na ich okoliczność Generalny Inspektor nie przeprowadził jednak postępowania wyjaśniającego i nie wypowiedział się co do nich w ww. decyzji z dnia 7 grudnia 2011 r.

W ramach postępowania wyjaśniającego odnośnie do zarzutów wskazanych przez pełnomocnika Skarżącej w ww. pismach z dnia [...]. GODO zwrócił się do pełnomocnika Spółki o wyjaśnienie: 1) czy Spółka spełniła wobec Skarżącej obowiązek informacyjny wynikający z art. 25 ust. 1 ustawy - jeśli tak, to kiedy, a jeśli nie, to proszę wskazać podstawę prawną takiego działania Spółki, 2) czy do Spółki wpłynęło pismo Skarżącej z dnia [...], w którym wnosiła o udzielenie jej informacji dotyczących przetwarzania przez Spółkę m.in. jej danych osobowych, a jeżeli tak, to czy i jakiej odpowiedzi Spółka udzieliła Skarżącej oraz w jakim terminie. W braku odpowiedzi na pismo Skarżącej lub udzielenia odpowiedzi odmownej GODO zażądał wskazania podstawy prawnej każdego z tych działań. Ponadto organ zwrócił się o przedstawienie dowodów potwierdzających udzielone wyjaśnienia, w szczególności dowodów spełnienia przez Spółkę wobec Skarżącej ww. obowiązków informacyjnych.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pełnomocnik Spółki podniósł, że: „R. Sp. z o.o. nie przetwarzała i nie przetwarza danych osobowych A.S. i wobec tego nie powstał obowiązek informacyjny wynikający z art. 25 ust. 1 ustawy (...) o ochronie danych osobowych (...). Z uwagi na upływ czasu spółka nie ma archiwum korespondencji z roku [...], której nie ma obowiązku ustawowego przechowywania. Jednakże skoro R. nie przetwarzała i nie przetwarza danych osobowych A.S. to nie miała też obowiązku udzielenia odpowiedzi. Ponadto nie może być mowy o naruszeniu art. 32 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, ponieważ R. nie miała i nie ma żadnego zbioru danych i w konsekwencji nie było tam danych osobowych A.S. Wywody skarżącej odnoszące się do akt spółki zarejestrowanej w KRS są całkowicie chybione. Akta spółki W. są jawne i każdy może sobie się z nimi zapoznać. (...) Wobec powyższego nie może być mowy [o] zastosowaniu art. 18 ustawy oraz nie może być mowy o popełnieniu jakichkolwiek przestępstw (...)”.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 17 grudnia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1247/ 12/76129,76132), mocą której nakazał R. Sp. z o.o. spełnienie wobec Pani A.S. obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, nakazał R. Sp. z o.o. spełnienie wobec Pani A.S. obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 poprzez poinformowanie jej, w jaki sposób i w jakim celu Spółka pozyskała jej dane osobowe oraz w jakim celu i zakresie dane te przetwarza, a w pozostałym zakresie odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie przetwarzania jej danych osobowych przez Spółkę.

W dniu 27 grudnia 2012 r. (w ustawowym terminie) do Biura GODO wpłynął wniosek pełnomocnika Spółki o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. Pełnomocnik Spółki wniósł o cyt.: „(...) ponowne rozpoznanie sprawy i przeprowadzenie wnioskowanych wcześniej dowodów na okoliczność czy R. przetwarzała dane osobowe A.S. W tym zakresie ustalenie zawarte w decyzji są błędne”.

W dniu 31 grudnia 2012 r. (w ustawowym terminie) do Biuro GODO wpłynął wniosek pełnomocnika Skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. Przedmiotowej decyzji zarzucono cyt.: „1. naruszenie art. 23 Ustawy poprzez jego błędną wykładnię, wskazującą, iż dane Skarżącej są powszechnie dostępne, pomimo, iż ich pozyskanie z akt rejestrowych Krajowego Rejestru Sądowego wymaga szczególnych środków i nakładów; 2. w związku z naruszeniem, o których mowa w pkt. 1, naruszenie art. 18 Ustawy (poprzez zaniechanie nakazania R. sp. z o.o. stanu zgodnego z prawem) oraz z art. 53 i 54 Ustawy w związku z art. 19 Ustawy poprzez ich niezastosowanie (w związku z niezawiadomieniem o popełnieniu czynów karalnych przez R.

związanych z przetwarzaniem danych osobowych Skarżącej w związku z zaistnieniem przesłanek zastosowania powyższych przepisów karnych zawartych w ich dyspozycjach); 3. naruszenie art. 43 ust. 1 pkt 9 Ustawy poprzez jego błędną wykładnię (polegającą na uznaniu danych zawartych w aktach notarialnych pozostających w aktach rejestrowych spółki, za dane powszechnie dostępne) oraz błędne zastosowanie (polegające na tym, iż wobec powyższego baza danych je zawierająca nie podlega rejestracji w GODO), co z kolei doprowadziło do niezastosowania art. 19 w związku z art. 53 i 54 Ustawy, poprzez ich niezastosowanie; 4. naruszenie przepisów art. 8 i 107 KPA poprzez ich niezastosowanie, a mianowicie poprzez niewskazanie w treści decyzji czy organ zastosował bądź zamierza zastosować wobec administratora danych osobowych postępowanie, o którym mowa w art. 19 w związku z art. 53 i 54 Ustawy, a jeśli nie to dlaczego”. W związku z powyższym pełnomocnik Skarżącej wniósł o cyt.: „1. nakazanie przez GODO R. oraz jej prezesowi zarządu Panu J.K. przywrócenia stanu zgodnego w [z] prawem poprzez zaprzestanie przetwarzania danych osobowych Skarżącej, usunięcie jej danych osobowych z bazy spółki, w tym jej imienia, nazwiska, oraz adresu; 2. w razie stwierdzenia, iż działania osób i podmiotów przetwarzających jej dane osobowe, wyczerpują znamiona czynów, opisanych w rozdziale 8 (Przepisy karne) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (...) a w szczególności w art. 53 i 54 Ustawy, na podstawie art. 19 Ustawy, wnoszę o skierowanie przez GODO zawiadomienia o popełnieniu wskazanych powyżej przestępstw do organu powołanego do ich ścigania”.

Po powtórny raz rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 17 grudnia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1247/12/76129,76132) jest prawidłowe.

Ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1). Przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem wyłącznie wtedy, gdy administrator danych wykaże spełnienie co najmniej jednej z materialnych przesłanek dopuszczalności tego procesu, które, co do zasady równoprawnie, enumeratywnie wymienia art. 23 ust. 1 ustawy. Na mocy tego przepisu przetwarzanie danych jest dopuszczalne nie tylko za zgodą osoby, której dane dotyczą (art. 23 ust. 1 pkt 1), ale też wtedy, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5).

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w pierwszej decyzji, iż wobec konsekwentnie prezentowanego przez pełnomocnika Spółki stanowiska, że Spółka nie przetwarzała ani nie przetwarza danych osobowych Skarżącej, wskazać należy, że zgodnie z art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, ilekroć w ustawie jest mowa o przetwarzaniu danych, rozumie się przez to jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych.

Ponownie wskazać należy, iż z ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych wynika, że Spółka pozyskała dane osobowe Skarżącej z powszechnie dostępnych źródeł, bo za takie należy uznać akta rejestrowe W. S.A., znajdujące się w Sądzie Rejonowym dla W. Według pełnomocnika Spółki okoliczność ta powoduje, jak podniósł w udzielonych w sprawie wyjaśnieniach, że: „W niniejszej sytuacji wchodzi w grę szczegółowe przepisy prawa wobec ustawy o ochronie danych osobowych. Chodzi o przepisy Kodeksu spółek handlowych: art. 318, art. 320, art. 313 i art. 304, oraz o przepisy ustawy o krajowym rejestrze sądowym: art. 8, art. 9 i art. 10”.

Odnosząc się do stwierdzenia pełnomocnika Skarżącej, iż pozyskanie jej danych osobowych z Krajowego Rejestru Sądowego wymaga szczególnych środków i nakładów, ponownie wskazać należy, iż Generalny Inspektor zwrócił się do Sądu Rejonowego dla W. o wskazanie, czy w aktach KRS dotyczących W. S.A. znajduje się powołany przez Spółkę akt notarialny i czy złożona przez pełnomocnika Spółki kopia strony [...] jest kopią jego fragmentu. Jednocześnie Sąd wskazał, iż cyt.: „Odnalezienie załączonego aktu było możliwe z uwagi na to, że znajdował się w ostatnim (czynnym tomie znajdującym się w wydziale rejestrowym, a nie archiwum), a dane osobowe Pani A.S. znajdowały się na pierwszej stronie aktu notarialnego liczącego [...] stron”. W związku z powyższym trudno uznać, iż dostęp do danych osobowych Skarżącej wymagał szczególnych środków i nakładów, ponieważ znajdował się w dostępnym w Sądzie tomie akt rejestrowych. Zgodnie zaś z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2007r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.) wyraża podstawową zasadę tego rejestru, tj. zasadę jego formalnej jawności. Rejestr ten bowiem może spełnić należycie funkcję ustalenia danych o przedsiębiorcach tylko wtedy, gdy jest dla każdego dostępny, a jego treść jest jawna. W myśl art. 8 ust. 2 i 3 ww. ustawy każdy ma prawo dostępu do danych zawartych w Rejestrze za pośrednictwem Centralnej Informacji oraz każdy ma prawo otrzymać, również drogą elektroniczną, poświadczone odpisy, wyciągi, zaświadczenia i informacje z Rejestru. Wg art. 10 ust. 1 ww. ustawy każdy ma prawo przeglądania akt rejestrowych podmiotów wpisanych do Rejestru, chyba że ustawa stanowi inaczej. Stosownie do art. 10 ust. 6 ww. ustawy Sąd, w którym są przechowywane akta rejestrowe podmiotu, wydaje w formie papierowej poświadczone kopie dokumentów złożonych do akt. Przepisy ust. 3-4 stosuje się odpowiednio.

Jak słusznie wskazano w zaskarżonej decyzji wbrew stanowisku pełnomocnika Spółki stwierdzić należy, że w świetle przepisów ustawy o ochronie danych osobowych R. Sp. z o.o. od momentu pozyskania danych osobowych Skarżącej z akt rejestrowych Spółki stała się ich administratorem w rozumieniu art. 7 pkt 4 ustawy, gdyż decydowała o celach i środkach ich przetwarzania.

Ponownego podkreślenia wymaga, że przetwarzanie, w tym pozyskanie, przez R. Sp. z o.o. danych osobowych Skarżącej wypełnia dyspozycję art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych – Spółka pozyskała te dane z powszechnie dostępnego źródła dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionego celu wynikającego z przedmiotu działalności Spółki (przedstawionego w stanie faktycznym decyzji), a ich przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dotyczą. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że Spółka pozyskała dane osobowe Skarżącej w sposób sprzeczny z ustawą o ochronie danych osobowych.

Po raz kolejny wskazać należy, że aktualnie Spółka nie przetwarza danych osobowych Skarżącej w sposób zakwestionowany przez nią w skardze, tj. poprzez kierowanie do niej pism stanowiących ofertę zakupu należących do niej akcji W. S.A.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko, iż nie można zgodzić się z twierdzeniem Spółki, że aktualnie nie przetwarza już w ogóle danych osobowych Pani A.S. Z materiału dowodowego zebranego w toku postępowania wynika bowiem, że Spółka dysponuje kopią aktu notarialnego zawiązującego W. S.A. z dnia [...], znajdującego się w aktach tego pomiotu w Krajowym Rejestrze Sądowym, na którego s. [...] pod pozycją [...] widnieje imię, nazwisko i adres zamieszkania Skarżącej. Z zacytowanego powyżej art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych wynika, że przez przetwarzanie danych rozumie się m.in. ich przechowywanie.

Odnosnie do zarzutu niedopełnienia przez Spółkę wobec Skarżącej obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy, ponownie podnieść należy, że przepis ten dotyczy zbierania danych osobowych nie od osoby, której dane dotyczą. Taka sytuacja ma miejsce w sprawie ze względu na wskazane powyżej źródło i okoliczności pozyskania przez Spółkę ww. danych.

Zgodnie z treścią art. 25 ust. 1 ustawy w przypadku zbierania danych osobowych nie od osoby, której one dotyczą, administrator danych jest obowiązany poinformować tę osobę, bezpośrednio po utrwaleniu zebranych danych, o: 1) adresie swojej siedziby i pełnej nazwie, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna - o miejscu swojego zamieszkania oraz imieniu i nazwisku, 2) celu i zakresie zbierania danych, a w szczególności o odbiorcach lub kategoriach odbiorców danych, 3) źródle danych, 4) prawie dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawiania, 5) o uprawnieniach wynikających z art. 32 ust. 1 pkt 7 i 8. W myśl art. 25 ust. 2 ustawy przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli: 1) przepis innej ustawy przewiduje lub dopuszcza zbieranie danych osobowych bez wiedzy osoby, której dane dotyczą, 2) (uchylony), 3) dane te są niezbędne do badań naukowych, dydaktycznych, historycznych, statystycznych lub badania opinii publicznej, ich przetwarzanie nie narusza praw lub wolności osoby, której dane dotyczą, a spełnienie wymagań określonych w ust. 1 wymagałoby nadmiernych nakładów lub zagrażałoby realizacji celu badania, 4) (uchylony), 5) dane są przetwarzane przez administratora, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, na podstawie przepisów prawa, 6) osoba, której dane dotyczą, posiada informacje, o których mowa w ust. 1.

W niniejszej sprawie Spółka nie spełniła wobec Skarżącej ww. obowiązku informacyjnego. Zdaniem pełnomocnika Spółki, wyrażonym w złożonych wyjaśnieniach: „R. Sp. z o.o. nie przetwarzała i nie przetwarza danych osobowych A.S. i wobec tego nie powstał obowiązek informacyjny wynikający z art. 25 ust. 1 ustawy (...) o ochronie danych osobowych”.

Z powyższym stanowiskiem nie można się zgodzić, gdyż Spółka przetwarzała i przetwarza obecnie dane osobowe Skarżącej. Od momentu ich pozyskania ciążył na Spółce ww. obowiązek, nie zachodziły bowiem żadne z ww. okoliczności, które by go wyłączały. Podkreślenia wymaga, że udzielenie osobie, której dane dotyczą, informacji wymienionych w omawianym przepisie jest obowiązkiem administratora, powinno następować z jego inicjatywy; nie jest tu potrzebna prośba, pytanie ani wnioski zainteresowanego. Dodać należy, że obowiązkowi informacyjnemu z art. 25 ust. 1 ustawy podlegają również administratorzy zbierający dane ogólnie dostępne (a więc takie, z którymi w zasadzie każdy może się zapoznać bez większych trudności, obciążeń finansowych - dotyczy to np. danych zamieszczonych w powszechnie dostępnych rejestrach, bazach danych) (tak J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Kraków 2007, s. 527).

W myśl art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności usunięcie uchybień. Na podstawie tego przepisu celowe jest zatem nakazanie Spółce usunięcia uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych Skarżącej poprzez wypełnienie wobec niej obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy.

Skarżąca zarzuciła Spółce również niedopełnienie wobec niej obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy w związku z jej art. 32 ust. 1. Z materiału dowodowego sprawy wynika, że pismem z dnia [...] (którego kopię załączono do skargi) Skarżąca zwróciła się do prezesa zarządu Spółki z prośbą „o informacje na piśmie (w terminie 30 dni od doręczenia przedmiotowego listu) w jaki sposób pan i pana Spółka R. weszła w posiadanie moich i mojego męża danych osobowych, jak również jak są one przetwarzane i do jakich celów zostały pozyskane”. Spółka nie udzieliła Skarżącej żądanych informacji, pomimo że w późniejszym okresie kierowała do niej korespondencję (m.in. pisma z dnia [...]). W wyjaśnieniach złożonych Generalnemu Inspektorowi pełnomocnik Spółki podniósł: „Z uwagi na upływ czasu spółka nie ma archiwum korespondencji z roku [...], której nie ma obowiązku ustawowego przechowywania. Jednakże skoro R. nie przetwarzała i nie przetwarza danych osobowych A.S. to nie miała też obowiązku udzielenia

odpowiedzi. Ponadto nie może być mowy o naruszeniu art. 32 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, ponieważ R. nie miała i nie ma żadnego zbioru danych i w konsekwencji nie było tam danych osobowych A.S.”.

Zgodnie z treścią dyspozycji zawartej w art. 32 ust. 1 pkt 1-5 ustawy każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, a zwłaszcza prawo do: 1) uzyskania wyczerpującej informacji, czy taki zbiór istnieje, oraz do ustalenia administratora danych, adresu jego siedziby i pełnej nazwy, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna - jej miejsca zamieszkania oraz imienia i nazwiska, 2) uzyskania informacji o celu, zakresie i sposobie przetwarzania danych zawartych w takim zbiorze, 3) uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się w zbiorze dane jej dotyczące, oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych, 4) uzyskania informacji o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, chyba że administrator danych jest zobowiązany do zachowania w tym zakresie w tajemnicy informacji niejawnych lub zachowania tajemnicy zawodowej, 5) uzyskania informacji o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane.

Uprawnieniom osób, których dane są przetwarzane w zbiorach, ustanowionym w art. 32 ustawy odpowiada obowiązek administratorów danych określony w art. 33 ust. 1 ustawy.

Na mocy art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 229, poz. 1497) zmieniono art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych. Jednak art. 5 ustawy zmieniającej nakazuje do postępowań wszczętych i niezakończonych na podstawie ustawy o ochronie danych osobowych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej (tj. przed dniem 7 marca 2011 r.) stosować dotychczasowe przepisy. Ponieważ niniejsza skarga wpłynęła do Biura GIODO w dniu 11 października 2010 r., jej rozpatrzenie powinno nastąpić przez pryzmat art. 33 ustawy w brzmieniu wówczas obowiązującym.

Art. 33 ust. 1 ustawy stanowił, że na wniosek osoby, której dane dotyczą, administrator danych jest obowiązany, w terminie 30 dni, poinformować o przysługujących jej prawach oraz udzielić, odnośnie jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1-5a, a w szczególności podać w formie zrozumiałej: 1) jakie dane osobowe zawiera zbiór, 2) w jaki sposób zebrano dane, 3) w jakim celu i zakresie dane są przetwarzane, 4) w jakim zakresie oraz komu dane zostały udostępnione. Stosownie do ust. 2 tego przepisu na wniosek osoby, której dane dotyczą, informacji, o których mowa w ust. 1, udziela się na piśmie.

Ponownie wskazać należy, iż obowiązek informacyjny przewidziany w art. 33 ustawy ma na celu zapewnienie osobom, których dane osobowe są przetwarzane, dostępu do informacji o okolicznościach ich przetwarzania. Prawidłowe i rzetelne wypełnienie przez administratora danych tego obowiązku jest niezbędne do zapewnienia osobie, której dane osobowe dotyczą, kontroli prawidłowości procesu przetwarzania danych osobowych. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 30 lipca 2009 r. (sygn. akt I OSK 1049/08): „Nie powinno ulegać wątpliwości, że niewykonanie tego obowiązku [informacyjnego określonego w art. 33 ustawy] jest naruszeniem przepisów tej ustawy [o ochronie danych osobowych] w rozumieniu jej art. 18, uprawniającym i zobowiązującym Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie nakazania przywrócenia stanu zgodnego z prawem, a więc w sytuacji określonej w art. 33 ust. 1 i 2 tej ustawy - w przedmiocie nakazania administratorowi danych osobowych spełnienia obowiązku informacyjnego, o którym mowa w tym artykule”.

Złożenie wniosku, zależnie od jego treści, zobowiązuje administratora danych do udzielenia pełnych informacji o przetwarzaniu danych w zakresie nie węższym niż przewiduje ustawa. Użyte w art. 33 ustawy sformułowanie „w szczególności” oznacza, że wskazane w nim informacje nie

stanowią katalogu zamkniętego. Przepis ten określa minimum informacji, jakie administrator danych musi przekazać wnioskodawcy, obszar dokonywanej przez niego kontroli może być zatem szerszy. Istotne jest tylko, by informacje, o których udostępnienie w trybie tego przepisu wnioskuje, odnosiły się do jego osoby i swą definicją odpowiadały zdefiniowanemu w ustawie pojęciu danych osobowych. Według doktryny: „art. 33 określa minimalną treść udzielanej zainteresowanemu przez administratora informacji (chyba że wniosek wyraźnie dotyczyć będzie węższego zakresu); dla uzyskania pełniejszych informacji, których maksymalne granice wyznacza art. 32 ust.1 pkt 1-5a, konieczne jest wyraźne zamieszczenie w jednostkowym wniosku konkretnych pytań” (J. Barta, P.Fajgielski, R.Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, Zakamycze 2004, s. 658).

Po raz kolejny podkreślenia wymaga, że w niniejszej sprawie Skarżąca wyraźnie określiła (w piśmie z dnia [...]), jakich informacji dotyczących przetwarzania jej danych osobowych żąda od Spółki. Podmiot ten jednak mimo upływu terminu z art. 33 ust. 1 ustawy nie spełnił ww. obowiązku, naruszając tym samym przepisy ustawy. Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy celowe jest nakazanie Spółce usunięcia uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych Skarżącej poprzez wypełnienie wobec niej obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy, stosownie do nakazu sformułowanego w sentencji decyzji.

W świetle powyższego pomimo stwierdzenia w sprawie, że doszło do naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych, jednocześnie wymaga podkreślenia, że przedmiotowe naruszenie danych osobowych Skarżącej już miało miejsce i jest to fakt nieodwracalny, dlatego nie jest możliwe przywrócenie w sprawie stanu zgodnego z prawem sprzed tego naruszenia poprzez wydanie przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych decyzji administracyjnej, której przedmiot stanowiłyby jeden z nakazów wymienionych w art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych.

Jednocześnie odnosząc się do żądania pełnomocnika Skarżącej w przedmiocie złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa do właściwej prokuratury rejonowej, wskazać należy, że strona może domagać się od Generalnego Inspektora w administracyjnych formach postępowania wyłącznie podjęcia działań określonych w ww. art. 18 ust. 1 ustawy oraz może składać tylko takie wnioski, które mogą być rozpatrzone przez wydanie decyzji administracyjnej. Tymczasem ustawa nie daje temu organowi uprawnień do kończenia prowadzonego postępowania poprzez skierowanie w formie decyzji administracyjnej zawiadomienia do organów ścigania o popełnieniu przestępstwa. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 listopada 2001 r. (sygn. akt II SA 2702/00): „osoba dochodząca ochrony swych praw w trybie ustawy o ochronie danych osobowych nie jest podmiotem postępowania obliczonego na wydanie decyzji o zawiadomieniu stosownego organu o przestępstwie w zakresie przetwarzania danych osobowych i nie może się tego domagać od GIODO w administracyjno – prawnych formach tego postępowania. Przepis art. 19 ustawy nie daje bowiem stronie roszczenia w tym względzie”. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 listopada 2009 r. (sygn. akt II SA/Wa 612/2009) orzekł: „Skierowane przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa następuje poprzez wystąpienie do organu właściwego do wszczęcia postępowania karnego w danej sprawie, a ponadto jako należące do kompetencji organu realizowane jest z urzędu, a nie na wniosek osób zainteresowanych”. Jednocześnie zaznaczyć należy, że Skarżący może samodzielnie złożyć stosownej treści zawiadomienie do właściwych organów ścigania.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 17 grudnia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1247/12/76129, 76132).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2012, 270 ze zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro GODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).